

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Vaarsang

Citation: Ploug, Carl: "Vaarsang", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid58270.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Vaarsang.

V aarens Luftning Plantelivet vækker
Og forsamler Skovens Fuglekor;
Ak, men bort med den vor Skare trækker,
Og vort Samliv taber da sin Flor.
Lagets Jubel nu vor Broderkjæde
Flokker sidste Grang bag Cellens Mur;
Snart opsøger ensom Hver sin Glæde
I den stille, drømmende Natur.

Brat vil dele sig vor fælles Bane,
Og uventet lyder Livets Kald;
Nu i Vaar kan Ingen af os ane,
Om til Høst vi atter samles skal.
35 Ak, for mangan trofast Ven man redte
Alt den sidste Seng i Jordens Skød;
Mens saa mange, rundt i Landet spredte,
Døde ordinair Filisterdød.

Men er Venskabspagten, vi har knyttet,
Mer end Dunsten af et Glædeslag,
Af vort Hjertes dybe Trang beskyttet,
Bygt paa samme Aandens Ridderslag,
Da - hvor vidt vi end i Verden spredes,
Fælles Hjem vi har i eet Gebet;
Og om vi af skilte Stjerner ledes,
Dog vort sidste Maal forbliver eet.

Brødre, løfter da det fulde Bæger!
Lad os sværge, før vi skilles brat:
At hvad dybest nu vort Sind bevæger,
Vil vi væрге som vor bedste Skat!
Tro den Fremtid, som er os forjættet,
Tro, til Friheds Morgen Natten brød,
Tro, til al vor Gjerning er udrettet,
Tro mod Fædrelandet til vor Død!